



ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΙΘΗΣΤΩΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

## Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ροβέρτος Βιλάν, ένας νέος αυγγραφέας, ο οποίος έχει αφιερώσει το εξαιρετικό ταλέντο του στη θρησκεία και στη σπουδαία παράδοση μιας μικρής πόλεως, γράφει μια όραση νέα, την 'Ισαβέλλα, η οποία μόλις έχει φθάσει με τους γονείς της από το Παρίσι. Η 'Ισαβέλλα, εκτός της ωμορφιάς της, έχει βαθιά καλλιεργημένο πνεύμα, πράγμα που κάνει εξαιρετική εντύπωση στο Ροβέρτο. Μια αμέσως σχεδόν έρχεται σε διαφωνία μαζί της, γιατί η 'Ισαβέλλα έχει έλευθερες απόψεις στο ζήτημα της θρησκείας. Στιγμή που ένας κληρικός να τον τραβήξει μια άκατανκτήτη ελπίδα προς αυτήν, στην οποία δεν μπορεί να αντίστασει. Το ίδιο συμβαίνει συγχρόνως και με την 'Ισαβέλλα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η 'Ισαβέλλα απαλλάχτηκε από τη ανάγκασμα της αδελφής της και της απάντησε, υψώνοντας τους ώμους της:

— Δέν μπορεί να φλερτάρη κανείς με μία πέτρα. Μά...

Στάθηκε έξαφνα, κι έσκυψε λίγο το κεφάλι της, για να δη πώς της πήγαιναν τὰ τριαντάφυλλα.

— Έ, λοιπόν, τί; ρώτησε η 'Αριάνα, βλέποντας πως η αδελφή της είχε σταθή.

— Ο κ. Ροβέρτος είναι πολύ ενδιαφέρον...

— 'Α! Και με ποιά σημασία; ...

— Είπ' ένας άνθρωπος διανοούμενος... και καλός χριστιανός!

— Σέ πειράζει αυτό, Μπέλλα; ... Ο πατέρας μάλιστα άκουσε να λένε πως θα μπει σε μοναστήρι...

— Σέ μοναστήρι...

Η 'Ισαβέλλα γύρισε ζωηρά. Μία φευγαλέα έκπληξις πέρασε από τὰ μάτια της. "Επειτα, ένα γέλιο έφυγε από τα χείλη της, ένα γέλιο άλλόκοτο, γλυκό, έλαφρά ειρωνικό. "Ύψωσε τὰ χέρια της ως τὰ μαλλιά της, έβγαλε τὸ ένα από τὰ τριαντάφυλλα και τὸ μύρισε αργά. "Ενα χαμόγελο μυστηριώδες γέμισε φως τὰ μάτια της, που φαινόταν σαν να κτύπησαν κάποια ευχάριστη όπτασία. Και είπε με φωνή όνειροπόλο:

— Σέ μοναστήρι; ... "Ω! όχι!...

IV

Ο άββάς Τρεμπάρ είχε στο προεστέριο της Αγίας Κακκίλίας μία μεγάλη κάμαρη, κάπως σκοτεινή, σποκιωμένη με παλιά κι' όρασια έπιπλα. Μέσα σ' αυτό τὸ ασημένιο περιβάλλον, ο άββάς δέχονταν κάθε δεκαπέντε μέρες τους έπισημοτέρους από τους ένοριτες που καταγιόντουσαν με φορα φιλικής-οσιότητας ή κοινωφελή.

Κουθέντιασαν, άλλαξαν γνώμες, συμβουλευόντουσαν ο ένας τον άλλο. Έκείνο τὸ καλοκαιρινὸ βράδυ, τὰ παράθυρα τοῦ προεστέριου ήσαν ανοιχτά και μερικοί από τους ξένους τοῦ νεαροῦ ιερέως καθόντουσαν κοντά σ' αυτά, για ν' απολαύσουν τὴ βραδυὴν δροσιά. "Όταν η συζητήσεις τελείωσαν κι' οί άλλοι ξένοι έφυγαν, έμειναν μόνο κοντά στον άββά, ο κ. ντε Φόρς κι' ο Ροβέρτος. Ο κόμης έλεγε ότι η δεσποινίδες Κερβάλ είχαν πάει τὸ απόγευμα να ίδουν τὴ γυναίκα του κι' ότι η σχέσις αὐτῆς δέν τὴς άρεσαν και τόσο.

— Παραδέχομαι ότι η μικρή είναι λίγο τρελή, είπε ο Ροβέρτος. Μά μου φαίνεται ότι η μεγάλη είναι σοβαρή κι' εξαιρετικά έξυπνη.

— Έξυπνη, ναί... Φοβάμαι όμως ότι δέν είναι σοβαρή με τὴ σημασία που δίνουμε εμεῖς στη λέξι, με τὴ χριστιανική της σημασία...

— Ναί, δέν πιστεύει... Τὸ παράδειγμα όμως κι' η διακριτικῆς συμβουλῆς της γυναίκας σου,

θα μποροῦσαν να τὴς κάνουν καλό.

— Δέν τὸ φαντάζομαι...

— Γιατί; ρώτησε ο Ροβέρτος.

Ο κόμης ντε Φόρς έκανε μερικά βήματα, ακούμπησε μιά στιγμή στο παράθυρο, βυθίζοντας μελαγχολικά τὸ βλέμμα του στη νύχτα, που τὴ φωτίζει τὸ μισοφάγαρο. "Επειτα γύρισε πρὸς τὸ Ροβέρτο και συνάντησε τὸ τιμιο και σταθερὸ βλέμμα του.

— Αγαπητέ μου, τοῦ είπε, δέν μου άρέσει ποτε να κρίνω τους ανθρώπους από τὴν πρώτη εντύπωση, πρὸ πάντων όταν η' εντύπωση αὐτὴ είναι μάλλον κακή. Θα περιμένα για να σου πὴ τὴ γνώμη μου για τους γειτονίους μας, κι' ιδιαίτερος γι' αὐτὴ τὴ νέα, να τους γνωρίσω καλύτερα.

Ο άββάς τὸν έπεδοκιμασε και είπε:

— Αυτό είναι οσοῦ. Η θεία μου, δηλαδή η μητέρα σου, Ροβέρτε, δέν είναι και τόσο ένθουσιασμένη μαζί τους. Έγώ δέν τους ξέρω καθόλου, μά από όσα μου είπε η μητέρα σου, φαντάζομαι ότι η σχέσις τους δέν θα ήσαν καθόλου καλῆς για τὴν αδελφή σου.

— Η 'Αλική είναι οσοβαρή νέα, απάντησε ο Ροβέρτος με κάποια άνυπομονησία.

— Τὴς άρέσουν η' διασκεδάσεις κι' οί νεωτερισμοί... Κι' ίσως αὐτῆς η' νέες με τὴν ανεξαρτησία τους και με τὴς έλευθερούς τρόπους τους να τὴν ήπρεδασουν... Ένισχυσα τὴ μητέρα σας στην απόφασί της να μην ανοίξει στενῆς σχέσις με τους κατοίκους τοῦ «Σπιτιοῦ με τὴς Πασχαλιῆς».

Ο Ροβέρτος έτοιμαζόταν να πὴ κάτι, όταν ένα έλαφρὸ χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Ο άββάς πῆγε και άνοιξε. Ήταν η αδελφὴ του, η δις Φραγκίσκη.

— Σας ζητοῦν από τους Βινιαγιέ, τοῦ είπε. Ο πατέρας τους είναι άσχημη κι' η κόρες τους δέν έπισαν να έξομολογηθῆ

— 'Α! Δόξα σοι ο Θεός!... Πές τους ότι πηγαίνω...

— Θέλεις να σε πάω με τὸ άμάξι μου; ρώτησε ο κόμης ντε Φόρς.

— Όχι, ευχαριστῶ, αγαπητέ μου φίλε, είναι τόσο κοντά.

Οί τρεῖς άνδρες βγήκαν έξω, όπου περιμένα τὸ άμάξι τοῦ νεαροῦ πυργοδεσπότη. Ο άββάς κι' ο Ροβέρτος αποχαίρετησαν τον κ. ντε Φόρς κι' απομακρύνθηκαν με δίημα διατικῶν...

"Επειτ' από λίγη ώρα, στάθηκε μπρὸς σ' ένα από τὰ πιο

πλακά σπίτια της μικρῆς πόλεως, τοῦ οποιου ο αντιθάλαμος ήταν φωτισμένος. Μιά γυναίκα στην είσοδο, φαινόταν σαν να περιμένα. Μόλις τὸς είδε, έβγαλε ένα στεναγμὸ άνακουφίσεως και είπε:

— 'Α! Μόλις προφταίνετε, κύριε άββά.

— Ο έτοιμοθάνατος διατηρεῖ ακόμα τὴς αίσθησις του:

— Ναί, αλλά μπορεί να πεθάνη από τὴ μιά στιγμή στην άλλη.

Ο άββάς έσφιξε σιωπηλῶς τὸ χέρι τοῦ εξαδέλφου του και μῆκε μέσα στο σπίτι, ακολουθούμενος από τὴ γυναίκα, η οποία εναγκαλιεσε τὴν πόρτα πίσω τους. Τότε ο Ροβέρτος, από έναν πλάγιο δρομάκιο, διευθύνθηκε πρὸς τὴν κατοικία τους που ήταν εκεί κοντά. Τώρα, περπατοῦσε με βήμα αργό. Μέσ' στη γλυκεία νύχτα, που τὴν πλημμύριζαν τ' άρώματα τῶν λουλουδιῶν, συλλογιζόταν τὸ χριστιανικό του δνειρο, τὴν εξαιρετικὴ άποστολή που λαχταροῦσε να έξη σ' αὐτὸν τὸν



Ο Ροβέρτος κάθισε άπέναντι στην αδελφή του...

κόσμο... Φανταζόταν τον ξεάδελφό του σκυμμένο πάνω απ' τον έτοιμοθάνατο να συγχωρή, έν όνόματι του Χριστού, τις άμαρτίες που λέρωναν την ψυχή του. Φανταζόταν όλες τις ψυχές γιά τις οποίες ό νεαρός ιερέας, μέσα στα πέντε χρόνια που ήταν κληρικός, φρόντιζε και μεριμνούσε. "Ένας μουσικοπαθής ένθους-ασούς τόν πλημμύρισε μ' αυτή τή σκέψη και έαναθυμήθηκε τά μελαγχολικά λόγια του κυρίου: «Τό άμπέλι είνε μεγάλο και λίγοι οι έργατες. Θυμήθηκε όλες τις βλαστημίες που άκουγε καθημερινώς, όλα τ' άμαρτήματα που έβλεπε, όλα τά κρυφά και φανερά πάθη τών ανθρώπων, όλη τέλος τήν ανθρώπινη άθλιότητα. "Ένα ρίγος άπεράντου όικτου διέτρεξε τό κορμί του κι' είνε από μέσα του:

—Κυρίε μου και Θεέ μου, άν με χρειάζεσαι γιά τις ψυχές τών ανθρώπων, ιδού με!...

"Όταν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε τούς δικούς του να δροσίζονται στον κήπο, κάτω απ' τά παράθυρα του μικρού σαλονιού. "Η λάμπες που ήταν άναμμένες μέσα, φάτιζαν τό στοχαστικό προφίλ τής κ. Βιλάν, τή ζωηρή φυσιογνωμία τής "Αλικής, τό άδύνατο πρόσωπο τού κ. Βιλάν και, λίγο μακρύτερα, τού μεγάλου άδελφού του, πού έμοιαζε τού πατέρα του

και πού ήταν πιό άδύνατος άκόμα. Κουβέντιαζαν χωρίς έμπύχωση, με μικρές κοιμένες φράσεις. "Η "Αλική, άφηρημένη, χάιδεσε τό κυνηγετικό σκυλί τού Φιλίππου. "Ο κ. Βιλάν κάπνιζε τό πούρο του. "Ο Ροβέρτος κάθισε άπέναντι στην άδελφή του και είνε χαμογελώντας:

—Φαίνεται πως ή ζέστη είνε πολύ μεγάλη σήμερα, άφου δέν μιλάει ή "Αλική...

"Η νέα κόρη σηκώθηκε με ζωηρότητα κι' έπήγε κι' έπιασε τό χέρι τού άδελφού τής.

—Συλλογίζομουν μερικά πράγματα πολύ σοβαρά, τού είνε. Μήπως με θεωρείς άνίκανη γι' αυτό, κύριε ;...

"Ο Ροβέρτος χάιδεσε τις καστανές μπουκίες που έξεφυγαν από τά μάλλια τής και τής άπάντησε πρόσχαρα:

—Καθόλου... Σέ θεωρώ πολύ λογική μερικές ήμέρες...

—Αυτό όμως δέν συμβαίνει σήμερα, είνε ή κ. Βιλάν. Με βασανίζει, γιά τά πάσης συχνές σχέσεις με τούς Κερβάλ, Αδτή ή μικρούλα θεότρελλη "Αριάνα τής άρεσε.

—Είνε τόσο διασκεδαστική! είνε ή "Αλική.

—Δέν σ' έμαθα ν' αναζητάς τή διασκέδασι στή ζωή, γιά τό κακό τής ψυχής σου...

"Η "Αλική ύψωσε πρós τό Ροβέρτο τό πρόσωπό τής, στο όποιο διακρινόταν ένας μικρός μορφασμός.

—"Έχεις και συ τή γνώμη, τόν ρώτησε, ότι ή συναστροφή τών δεσποινίδων Κερβάλ θά μου έκανε κακό ;

—Δέν μπορώ νά έκφέρω γνώμη, γιάτί δέν τις ξέρω, άρκετά...

—Κι' όμως, μιλήσε άρκετά με τή διδα "Ισαβέλλα. Μιλήσατε γιά πράγματα πολύ σοβαρά... και μάλιστα γιά τή θρησκεία...

—Βρέ, τόν άπόστολό μας! Έκανε γελώντας ό κ. Βιλάν!... "Ένοει νά κάνη θρησκευτικές διαλέξεις και μέσα στα σαλόνια... κοντά στις ώραιες γυναίκες...

Δέν άρχισα άκόμα... "Η συζήτηση άνοιξε έξ άφορησι τού τελευταίου βιβλίου μου. Μου φάνηκε πως κατάλαβα ότι αυτή ή νέα ύπέφερε, χωρίς νά τό καταλαβαίνη ίσως, γιά τό κενό τής ψυχής τής...

—Πισανόν... είνε ή κ. Βιλάν. Δέν είνε τρελλή σάν τήν άδελφή τής. Τή θεωρώ μάλιστα πολύ λογική, πολύ θαεαία στην ψυχή τής... "Ασφαλώς δέ από διανοητικής άπόψεως, δέν είνε ή πρώτη τυχοούσα... Μά τό ήθικό της φόντο παραμένει άκόμα άγνωστο γιά μένα... "Επίσης έχει άναστροφή πολύ έλεύθερη...

—Υπάρχουν ψυχές τίμιες και βαθειές που αντίστέκονται σ' όλες τις κακές επιδράσεις...

Και άφου είνε τά λόγια αυτά, ό Ροβέρτος πλησίασε τή μητέρα του κι' έπρόσθεσε :

—Θά σάς καληνυχτίσω, άγαπητή μου μαμά, γιάτι θέλω νά έργαστώ...

"Η κ. Βιλάν τόν κύτταξε με τό βλέμμα τής πού χαμογελούσε γλυκά.

—Διάβασα, τού είνε, ότι έχεις γράψει ως τώρα. Είνε καλό, πολύ καλό... Κλείνεις σε όσα γράφεις όλη τήν ψυχή σου, τήν καρδιά σου και τήν πίστι σου... "Έτσι πρέπει νά κάνης πάντα, παιδί μου.

"Ο Ροβέρτος έσκυψε και τής φίλησε τό χέρι.

—Μαμά, τής είνε, δέν θά γράφω ποτέ μιά λέξι πού νά τήν άποδοκιμάσετε... Είστε ή δεύτερη συνείδησί μου και θά είστε πάντοτε...

Έσκυψε άκόμα περισσότερο. Και στο μέτωπό του, πού τής τό πρότεινε, ή κ. Βιλάν άπόθεσε ένα παρατεταμένο φίλημα. Τά μάτια τής μητέρας και τού γιουού συναντήθηκαν, σοβαρά και τρυφερά. "Όπως κάθε βράδυ, ή κ. Βιλάν είνε ότι κανένας έσκιος δέν θόλωνε τό καθαρό βλέμμα τού γιουού τής.

## V

Θά ήταν ή ώρα ξξη τό άπόγευμα. "Ο Ροβέρτος έκανε τόν περίπατό του σ' ένα μικρό δάσος τών περιχώρων. "Όταν βγήκε έξω απ' αυτό, βρέθηκε μπρός στα έρείπια τής μούλης τού "Αγίου "Ιωάννου, ανάμεσα στα όποια φύτρωνε πυκνή βλάστησι.

"Ο Ροβέρτος πήγαινε συχνά εκεί και σκεδόν ποτέ δέν ανανοτούσε κανέναν άλλο περιπατητή.

Γι' αυτό, ό Ροβέρτος έκανε μιά κίνηση έκπληξεως και δυσαρεσκείας, θάβοντας ότι κάποια επισκέπτρια βρισκόταν σήμερα στα έρείπια. "Ηταν καθισμένη σ' ένα σωρό από πέτρες και ζωγράφισε. Μά σήκωσε τό κεφάλι τής, ακούγοντας τά βήματα τού Ροβέρτου και τότε ό τελευταίος αναγνώρισε τήν "Ισαβέλλα.

—"Ω! "Ο κύριος Βιλάν.

"Η φωνή τής είνε κάποιο τόνο εύχαριστήσεως. Συγχρόνως ή "Ισαβέλλα σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα πρós τόν Ροβέρτο, ό όποιος έβγαλε τό καπέλλο του.

—"Έρχεστε λοιπόν ν' απολαύσετε τήν ποίση αυτών τών έρειπίων, τόν ρώτησε, πού τά φωστοτεφανώνει ό ήλιος και τά κάνει νά έναζωωνταιεύουν ;

Και τό έδωσε τό χέρι. "Ο Ροβέρτος συνάντησε τά χαμογελαστά μάτια τής, πού έλαμπαν στο φως τής έσπέρας.

—Όμολογώ πως έρχομαι νά όνειροπολήσω λίγο, τής άπάντησε ό Ροβέρτος.

—Πώς τό καταλαβαίνω αυτό! Μά θά στενοχωρηθήκατε πού με βρήκατε εδώ... Θά φύγω άμέσως, γιά τί ής τάν τάρξω τούς ποιητικούς σας στοχασμούς...

—"Ε' άστειεύεστε, δεσποινίς. Τό λέτε αυτό γιά νά με διώξετε! Γιάτι γιά τίποτε στον κόσμο δέν θά ήθελα νά σάς άνηυχήσω... Ζωγραφίζετε...

"Η "Ισαβέλλα άπλωσε πρós αυτών τό άριστερό τής χέρι, στο όποιο κρατούσε ένα λεύκωμα.

—Δέστε! τού είνε. Ξέρετε από ζωγραφική ; Μπορείτε νά μου πητε άν τό σχέδιο αυτό είνε καλό ;

Και πλησίασε τό λεύκωμα στα μάτια τού Ροβέρτου, ό όποιος είνε ένα σκίτσο με έλαφρές γραμμές, πού έδινε όλη τή χάρη τού παλαιού έρειπωμένου καμπαναριού.

—Τί ώραίο πού είνε! τής άπάντησε ό Ροβέρτος μ' έιλκρίνεα. "Έχετε έξαιρετικό ταλέντο, δεσποινίς.

—Ξέρετε τί σκεφτόμουν, όταν παρουσιάστηκατε ; Προσπαθούσα νά φανταστώ τόκαμπαναριό, όπως ήταν πρós τής καταστροφής του.

—"Έχω μιά παλιά χαλκογραφία, πού τό δειχνει όπως ήταν στούς καλούς του καιρούς. "Αν αυτό σάς είνε εύάριστο, θά σάς τή δείξω...

(Άκολουθεί)



—"Έρχεστε, λοιπόν, ν' απολαύσετε τήν ποίση αυτών τών έρειπίων ; ;...